

אורה נטה ללוד

סיפור

(המשך)

נשה קצת אצל החייט כל זמן שמתעסק בעשיית האדרת. יושב אני לפני אשתו של חייט ואנו מסיחים זה עם זה. אשה זו חולנית היא ומעוכבת בבית ואין בני אדם מצויים בביתה חוץ מפעלה, שהרי את בניה קברה כברלין עד שלא חזרו לכאן, וכאן אין לה אלא בעלה שאי אפשר לספר עמו, שכיון שהוא פותח פיו מיד הוא בוכה, שעקר דירתו מברלין שהיה חי שם כבן אדם ומתפרנס כבן אדם. לפיכך אהבת היא לדבר עמי. בראשונה הייתי מדבר לפניו בשבחה של ארץ אשכנז, משראיתי שדבר זה גורם לה צער פתחתי בשבחה של שבוש. כמה נאה היתה עירנו קודם למלחמה. כמה נאים היו בני אדם שבה. אף על פי שלא היו משתמשים בדיבורם במיני לשונות כגון "קינדכן" — רואה היית את עצמך תינוק אהוב על הורייך.

יוצא לחוצה לעיר ונוסע כמה שעות בקרונות ארוכים וגבוהים. שמא סבור אתה, מיטיבי, שחוצה לעיר שלהם הוא מקום עשבים, לא כי, אף שם עומדים בתים גבוהים עד לרקיע. ואם אתה מוצא שם מיני גנים או אילנות, אותם גנים ואילנות מיטיבי אינם חיים, אלא הם מעשה תעתועים. כרוב מעשיהם של האשכנזים שהכל הם עושים בפבריקאות שלהם. פעם אחת ראיתי דובדבן, פשטתי את ידי ותלשתי דובדבנית, כיון שהכנסתי בו שיני הרגשתי שהוא של שוואה. אומרת אני לבעלי שוסטר, וכי אין כאן מקום לשמח את הלב? אומר הוא לי שפרינצה, המתיני קצת ואני מביאך למקום שתתפעעי מצחוק. אומרת אני לו יתפקעו שונאי מצחוק ובלבד שאפיג את השעמום, והוא מביאני לתיאטרות שלהם. עומדים להם שם מיני אשכנזים ואשכנזיות, נדמים הם כבני אדם והם גולמי כלי גומי ובובות, כדרך האשכנזים שהזכרים עשויים גולמים והנקבות בובות. ומה שמצער אותך ביותר מיטיבי, שכל היושבים עמך בתיאטרון שלהם צוחקים או בוכים, הכל לפי מעשיהם של הגולמים והבובות. וכאן מרתך מתפעעת. רבוננו של עולם וכי בשביל שהאשכנזי הלז קופץ ולָזַעו צריכים אנו לצחוק או לבכות, מכלל שעשועיהם יכול אתה להקיש על השאר. אלא רשאי אדם לעשות במדינה שלו מה שלבו חפץ, והרשות נתונה לאשכנזים ולאשכנזיות שיביאו זה את זה לידי שעמום, אבל אני לעצמי אי אפשרי בכך. אומרת אני לשוסטר שוסטר אי אפשרי בכך, שומע אתה אי אפשרי בכך. והוא אומר לי קינדכן, מה פירוש אי את רוצה בכך, וכי בשביל שאין את רוצה בכך אהפוך את כל ארץ אשכנז. אומרת אני לך הנח את ארץ אשכנז כמות שהיא, לא אתה

ולא חבריך יהפכו את לבם של האשכנזים, אבל אני אומרת לך אי אפשרי בכך ואין לך רשות לקרות לי קינדכן. אומר הוא לי אלא מה את רוצה, שאקרא לך פרה אדומה, שעליך לדעת מיטיבי, שעדיין היה לי כל שערי, ושערי היה אדם כשל פרה אדומה שבחומש ועל דבר זה היו עיניהן של אשכנזיות יוצאות מחוריהן, ששערן הוא כעין האבק, ואילו שערי אני היה אדם ומבהיק, הקיצור, אני אומרת לו כך והוא אומר לי כך. פתאים כחה כחה כחה, פתאים, אי מנחה כחה כחה. נתחלחל שוסטר ואחותו רעדה וביקש מיטיבי, ניטלה נשימתי ממני ואיני יכולה להוציא מלה חוץ מנחה כחה כחה. נתחלחל שוסטר ואחותו רעדה וביקש לי אם כן מה אעשה? אומרת אני לו מה תעשה, השיבני לשבוש. נתחלחל שוסטר יותר וצעק כיצד אחיורך לשבוש והלא... אומרת אני לו כחה כחה כחה, לא שלש פעמים אלא ארבע פעמים, אף על פי כן לא השניח בדברי והלך והביא רופא. אמר הרופא חולה היא גברתי במחלת האסטמא. אומרת אני לו לשוסטר עכשוו שוסטר החכמת יותר, שהרי למדת מלה גרמנית חדשה. אומר שוסטר מה אעשה? אומרת אני לו וכי לא אמרתי לך כחה כחה כחה, וכי לא אמרתי לך שרוצה אני לחזור לשבוש. אומר הוא לי וכי לא אמרתי לך שדבר זה אי אפשר, שהרי שבוש חרבה ורוב יושביה מתו, מי במלחמה ומי בדבר, ומי בשאר חליים רעים. אומרת אני לו אבל איריה של שבוש קיים, החזירני לשם ואשאף את איריה עד שלא אחנק כאן. אי אתה רואה, כחה כחה כחה, שאני נחנקת כאן. לא היו ימים קלים עד שנענש ביותר על שלא שמע בקולי, שחלו שני ילדי בטיפוס הבטן ומתו. נהם לא היו צריכים למות, שהם היו

נקיים וטהורים כמלאכים. ולמה מתו, מפני שדרנו בארץ נכריה, ואילו הייתי דרה בעירי הייתי משתטחת על קברי אבותי ומהפכת שמים וארץ בקולי והיו הילדים חיים. אחר שמתו התחיל שוסטר נותן דעתו על דברי לעקור דירתו משם. עוד סיבה אחת היתה לעקירת הדירה, וזו האינפלוציא. אבל לא זו הסיבה הראשונה. הסיבה הראשונה מיטיבי הוא זו שאמרתי תחילה, אף על פי שסיבה זו היינו האינפלוציא דיה לאדם להוציא מן העולם. שוה לנפשך מיטיבי, שנעשית בעל מילונים וביליונים, רוטשילד גמור, וכל אותו העושר אינו מספיק ליקח לך ליטרא של דובדבניות. פעם אחת דיה לאדם להוציא מן העולם. שוה לנפשך מיטיבי, שנעשית בעל מילונים וביליונים, רוטשילד גמור, וכל אותו העושר אינו מספיק ליקח לך ליטרא של דובדבניות. פעם אחת עשה שוסטר כל השבוע אצל פיק את קלופנברג. חנות של מוכרי בגדים, שכל השנים לא היו מכניסים פועל יהודי אף על פי שרוב לקוחות שלהם יהודים, אבל באותם הימים זכו במלאכתם אף לחיטים יהודים. עשה שוסטר כל השבוע וקיבל שכרו שק מלא מיליונים. אמרתי לו שוסטר אם ישמעו שיש לנו ממון הרבה יבואו גזלנים חס ושלום ויהרגונו. נתקדרו פניו של שוסטר, ונתחרטתי שהטלתי עליו אימה יתירה. מה הוא משיב לי, אינו משיב כלום, אלא נותן ידיו על צלעותיו וצוחק. אומרת אני לו כחה כחה כחה, מה ראית לצחוק כל כך? אומר הוא לי הריני זורק את כל הממון לחוץ ולא יצטרכו הגזלנים להטריח עצמם לביתי, אומרת אני לו חס ושלום, לא לכך נתכוונתי. אומר הוא לי עד שיבואו הגזלנים ליטול את המיליונים מן הרחוב יבוא שוטר ויטיל עלי קנס על אשפה זו שהוצאתי לחוץ, שמעת דברים מיטיבי. והאמת היתה עמו, שכל אותו הממון לא היה שוה פרוטה.

(עוה יבוא),

בקומה התחתונה. (4) שם בעל הנכ"ס: משה אהרן קוגוט; (5) פרטי ההעברה לבעל הנכסום הרשום: ע"י רשום; (6) פרטים על איוה שעבור אחר שחל על הנכסום: משנתא שניה בסך של 150 לא"י לזכות ה' הררי בינפלדר; (7) תביעות (אם יש כאלו) פרטים בקשר עם הנכסום ואיוה שהם פרטים ידועים אחרים בנוגע לנכסום אלו; ישנו עקול מכית משפט השלום ירקות ופרחים; (10) פרטים בנוגע לבנינים: ראה סעיף 3 לעי; (11) מס' פרו הספר והרף, הנוש והחלקה: נוש מס' 6954, חלקה מס' 138, רשומים במשרד ספרי האחוזה בת"א בספר מס' 41, דף מס' 122. (12) מספרי השטרות: 1) שטר מס' 469 מתאריך 5.7.36, 2) שטר מס' 4789 מתאריך 14.12.37; (13) חלקים: בשלימות; (14) גבולות: צפון: מגרש מס' 137, דרום: מגרש מס' 139, מזרח: דרך מערב: מגרש מס' 100; (15) המהיר הנערך: סך 2051,100 לא"י למטרת תשלום הפקדון; (16) הנכסום משג' רים: כל ההדרים מושכרים לפי חושים שתקופתם תגמר כעבור שנה בערך. דירה אחת תפוסה על ידי הממשכן. הערות: הבית בנוי מלבני בטון על יסוד חזק בשביל 3 קומות. הרחוב עורנו בלי כביש אבל יש מדרכות.

צ. הריכבי רשם ביהמ"ש המחוזי בת"א